

PINARLI TOPRAKLARDAN ÇEŞMESİZ ŞEHİRLERE

Güneş dostluğunu istemeden koparan kara bulut gibi her an üzerine çöken gölgelerle boğuşan sokaklardan çıkıp, güneş, yeşillik ve gölgelerle muhabbetini pekiştirmiş yollara düştüğünüzde içinize bir ferahlık çöker temiz havanın 'hoş geldiniz ' seslenişiyle.

Metropol ve şehirlerden uzaklaşıp kırsala ya da anılarınızın gizli hazine misali gömüldüğü topraklara doğru ilerlediğinizde bozuk asfaltlı, bazen çakıl taşlı, kumlu, bazen de tamamen patika yolların sağında solunda pınarlar görürüz **'Buyurun, için benden, şifadır'** diye yalvaran.

Arabayı pınarın yanına çeker derin bir nefes alırız. Buz gibi doğal sudan birkaç yudum içer, pınarın başındaki heybetli meşe veya salkım söğüdün gölgesinde gölgelenir, akan musluğun üzerindeki **'falanca kişinin hayratıdır'** yazını okur, dua ederiz. Ferahlarız. Hafifleriz. İçimizdeki dar olan ne ise genişler, huzur buluruz. Şehirlerin olmazsa olmazı stres ve gerginlikten kurtuluruz. Güzel ve halis niyetin çevreye kuşatmış olduğu enfes kokuyu duyar, hisseder ve yaşarız. Bir an da bulunduğumuz zamandan geçmiş zamana dalar gideriz yaşananlarla. Kim bilir, kimler bizim gibi su içti bu pınarlardan ? Yakıcı sıcakların kavurduğu demlerde, nice yüreği ve bağıri yanıklara şifa, hararettten dudakları çatlayanlara ilaç, lisanını anlayamadığımız çeşit çeşit canlıların binlercesine de nimet sebebi olmuştur bu hayrat pınarlar.

Hangi çoban, sürüsünü sulayıp gölgelendirirken, yanık kavalı ile hangi dertlerine derman aramıştır? Yüreğine taht kurduğu aşkına dillendiremediği nice söylenmeyen cümleleri, rüzgarın elçilik yapacağını düşünerek, yarin kulağına fısıldayacağını hayal ederek, nefesi ile kavalı ağılattığı yerdir pınarlar. Yârinin geleceği saati bilen sevdalı Yörük kızının, topladığı üzümleri, taşın çukuruna bırakma heyecanını yaşadığı mekândır pınarlar. Yolcuların konakladığı, gecelediği yerlerdir. Aynı zamanda şadırvanıdır. Gölgelediği secdegahıdır. Ağığının katığı, katığının parçasıdır. Dertinin ortağı ve dinleyenidir. Hep dinler. Kurnasından akan suyun şırıltısıyla cevap verir dinlediklerine kendi lisanınca. Serinlemenin, dinlenmenin, ferahlamanın, sinenin suyla kardeş olmasının, sabır ve şükrün en zirvesinin görünmeyen sahnesidir pınarlar. Nice türkülerin membağı, destanların ocağı, hikâyelerin mekanı, şiirlerin ırağı, romanların afakı, şairlerin ve kalem tutanların sükunet zeminidir pınarlar. Bazen evlatlarımıza isimdir. Dualarımızdaki kelimemiz, yüreğimizin sesimizdir. Dileğimiz, temennimizdir. Hayalimiz, rüyamız, düşümüz, en önemlisi de gerçeğimizdir pınarlar.

Yaşamımızın, işlerimizin, dostluklarımızın, arkadaşlıklarımızın, komşuluklarımızın, huzurumuzun, mutluluğumuzun, bizimle bağlantılı her şeyimizin pınarın suyu gibi şen ve neşeli akıp gitmesini isteriz ve dileriz. Hiç pınarların dilini anlamaya çalıştık mı ? Anı deposudur, geçmişin gizli hazinesi ve şahididir onlar. Dügünleriydi ilk yapıldıkları anlar. Şırıltısı ıraklardan yüreklere damlardı umut ve ümit olarak. Şimdi ise tanıyanlardan başka ziyaretçisi yok gibi. Dertli ve hüznüldürler. İçten ve samimi gözyaşı dökenerlerdir. Zarar verildiklerinde içim içim erir ateşteki tereyağı gibi. Yanık kokusu suyla zirveye tırmanır. Ama o yanık kokusunu duyacak uzuv yoktur hormonlu ins'de. Şehrin içinde şehirleşen nesil belki hiç görmemiştir pınarları. Suç onun değil ki değil mi...

Pınar ve çeşmeler su medeniyetinin birer dikili taşıdır. Öyle bir olduk ki, pınarlı topraklardan çeşmesiz şehirlerde kendimizi bulduk. Ne dersiniz ?